

Xavier Duran

La “cultura del sí, però com?”

L'expressió “cultura del no” ha fet fortuna. Serveix per criticar les actituds de col·lectius molt diversos –des d'entitats fins a grups de veïns– que protesten contra moltes infraestructures. En ocasions, amb plantejaments comprensibles, i en altres –oposició a una llar de jubilats o a un tanatori, per exemple–, amb raons que se m'escapen. Però a l'altre extrem de la “cultura del no” hi ha la “cultura del sí”. Aquesta consisteix a donar suport a qualsevol infraestructura i a pronosticar greus perjudicis a l'economia si no es fa.

Entre una i altra hauria de tenir més difusió i poder la “cultura del sí, però com?” –“SPC?” per abreviar–. No és simplement un camí intermedi. No consisteix només a modificar un projecte per fer-lo més acceptable per als uns –que continuaran rebutjant-lo– i per als altres –que el veuran devaluat–. La cultura del “SPC?” ha d'anar molt més enllà: discutir com satisfer les necessitats presents sense hipotecar el futur i ajudar a un debat profund sobre l'ús del territori.

En molts casos l'oposició a certes instal·lacions pot estar plena de raó i fins i tot pot ser que defensi la decisió més convenient. Però en altres casos pot partir d'una oposició siste-

màtica a tot projecte que no encaixi en un cert model de desenvolupament i basar-se en la idea que certes solucions només maquillen alguns problemes greus. De la mateixa manera, la cultura del sí sempre veu beneficis si el PIB es mou, al marge que certes actuacions puguin provocar grans despeses i pèrdues o perjudicis a llarg termini.

És indubtable que hem de satisfer les nostres necessitats de mobilitat, energia, consum d'aigua, assistència sanitària i d'altres, així com afrontar el problema dels residus, la contaminació i la seguretat, juntament amb molts més. Per proposar que si les carreteres i autopistes estan saturades, cal construir-ne més, no cal gaire imaginació. Per dir que si con-

“El repte energètic se soluciona no només generant més, sinó també pensant amb quines fonts i tenint en compte l'ampli marge que l'eficiència i l'estalvi proporcionen”

Els parcs eòlics, com moltes de les instal·lacions de producció energètica, estan en el centre de la polèmica.

sumim molta aigua hem de fer transvasaments o que si gastem més energia hem de construir més centrals que la generin, tampoc. Dirigents o representants de la societat civil que fan sempre propostes així probablement no tenen la claredat d'idees que permet afrontar els grans reptes. Per dir que s'han de preservar certs espais i que això implica no tocar-los tampoc no cal gaire imaginació. Proposar que el que s'ha de fer és canviar completament el nostre model energètic i de producció pot partir d'una anàlisi profunda, però exigeix a tothom una gran paciència i no explica com afrontar els problemes a curt i mitjà termini.

La cultura del “SPC?” ha de fer comprendre que hi ha uns reptes urgents, però que les solucions no poden ser les tradicionals. La mobilitat se soluciona amb la combinació de sistemes molt diversos –bon transport públic combinat, centres de logística on les mercaderies puguin bescanviar-se entre camions, ferrocarrils i vaixells–, i no demanant més asfalt. El repte energètic se soluciona no només generant més, sinó també pensant amb quines fonts i tenint en compte l'ampli marge que l'eficiència i l'estalvi proporcionen. Els residus no necessiten només centres de tractament i abocadors, sinó també productes que generin menys deixalles –amb menys embolcalls, per exemple–. La “cultura del no” pot ser –no dic que sempre ho sigui– egoista o incapaç de resoldre els problemes immediats. La “cultura del sí” pot provocar –no dic que sempre ho faci– despeses innecessàries i més problemes, a mitjà termini, dels que pretén solucionar. La cultura del “SPC?” pot ser imaginativa, reflexiva, conscient dels beneficis i perjudicis de les decisions i, sobretot, capaç de mirar a llarg termini i no solament als balanços immediats i incomplets.